

De liefde heeft nu al gewonnen

Gijs Jansen

Wat is er veel gebeurd in korte tijd. Een week geleden gaf ik nog een opleiding in Maastricht aan 15 enthousiaste hulpverleners. Toen wisten we al wel dat er iets serieus in de lucht hing, maar niet dat het zó heftig zou worden. Zeven dagen later is alles anders en zit ik hier nu, achter mijn computer, te bedenken wat ik met al die gevoelens aan moet.

De eerste dagen voelde het, als ik heel eerlijk ben, als een soort vakantie. Even geen stress, even niet die vaak verplichte sociale interacties, en even rust in de tent. Ergens vond ik het zelfs wel iets hebben, dat de natuur ons nu terug

roept, en ons met een simpel virusje duidelijk maakt hoe klein en nietig we nog steeds zijn. De wereld geeft een luid en duidelijk signaal: 'Stop met het verkloten van de aarde'. In die zin zou je het virus juist kunnen zien als een antistof van de natuur, tegen het virus dat 'mens' heet.

Je krijgt ineens heel veel tijd om over dit soort shit na te denken. Ik heb de tuin al lente klaar, vieze was is in geen velden of wegen te bekennen, en we hebben zelfs de oude bordspellen maar eens van zolder gehaald, aangezien Netflix ons tempo inmiddels niet meer kan bijbenen.

Ik zat zo in deze haast idyllische modus, tot ik hoorde dat mijn lievelingstante uitgezaaide botkanker heeft. Eerste reactie: Ik spring in de auto, koop een bos bloemen zo groot als de maan, en rij daar naartoe. Maar dat kan dus niet. Voor het eerst voelde ik de beklemming, de gedwongen afstand, en daarmee het gebrek

aan verbinding. Tuurlijk, je kunt bellen, skypen en appen, maar op dat moment wilde ik dat lijf van vlees en bloed zijn, dat haar vastpakt, haar troost, en haar bedankt voor al die mooie jaren.

De liefde.

Als ik ook maar iets geleerd heb van de afgelopen week, dan is het wel dat liefde ongrijpbaar is voor welk virus dan ook. Overal ter wereld zingen mensen vanaf hun balkon hun zachtheid en compassie dwars door de verplichte anderhalve meter afstand heen. Helemaal los van alle ellende lijkt het soms wel kerst.

Het virus heeft al binnen een week grandioos verloren van de liefde, en van onze ongeneeslijke behoefte tot het maken van contact. Zorgverleners staan met gevaar voor eigen leven voor ons klaar, politici werken met hart en ziel tot ze letterlijk omvallen, en

psychologen geven gratis online meditatiesessies.

Zodra het weer mag moeten alle zorgverleners, schoonmakers en politici minimaal een jaar lang iedere dag van de week helemaal suf geknuffeld worden door ons allemaal.

Zij vertegenwoordigen de liefde in deze tijden van grote nood, met een onbaatzuchtigheid die mij minstens ieder uur overrompelt, overweldigt en ontroert.

Mijn hart gaat uit naar al die mensen die nu lijden, en die terecht vinden dat ik makkelijk lullen heb met deze positieve moraal. Ik denk aan al die eenzame ouderen, die volkomen terecht vinden dat ze een zachter einde van hun leven verdienen dan dit. Hou vol, hou vast, lieve mensen, zing een lied op je balkon, en weet dat je never nooit alleen bent.